

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΣΚΟΥΚΗΣ

v.vescoukis@cs.ntua.gr

Πού αλλού τέτοια τύχη;

Υπάρχει κανείς που να πιστεύει ότι αν σπουδάσει και αριστεύσει σε κάποια επιστήμη θα καταφέρει να ζήσει με τη μεγαλοπρέπεια και την προβολή ή έστω με την αξιοπρέπεια με την οποία ζουν οι των καναλιών "επώνυμοι" που δεν δούλεψαν πραγματικά ποτέ τους;

Ο τίτλος, δανεισμένος από το γνωστό διαφημιστικό σλόγκαν κάποιων τυχερών παιχνιδιών στην τηλεόραση, εκφράζει σε τέσσερις μόλις λέξεις τη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα, αλλά και την όδευση που πολλοί θα ήθελαν να πάρουν τα πράγματα στο μέλλον. Το μήνυμα είναι σαφές και εκπέμπεται από παντού, όχι μόνο από τη συγκεκριμένη διαφήμιση, αλλά και από τα δεκάτα ειδήσεων, την πραγματικότητα που ούτως ή άλλως αυτά περιγράφουν και, ασφαλώς, εκπέμπεται και στα σχολεία και γενικά παντού. Όπως ακριβώς στην ταινία "Ζουν ανάμεσά μας" που ίσως οι λίγο παλαιότεροι θυμούνται και που (αλίμονο!) δεν παίζεται στα κανάλια. Όταν δε, συμβεί κάποιο

"έκτακτο" γεγονός (όπως π.χ. αυτό με το "ελικόπτερο") που προσωρινά μόνο ενοχλεί την "τύχη" φέρουσα ευδαιμονία, τότε απλά η ένταση εκπομπής αυξάνεται για να κατευνάσει τις εναπομένουσες αντιστάσεις οι οποίες μπορεί προς στιγμήν και να αφυπνίζονται, κάπου μεταξύ της είδησης για τον πανηγυρισμό των πειναλέων που η ομάδα "τους" κέρδισε, αυτής για τις "αιθέρια υπέρχει" της πασαρέλας και αυτής για τη σχέση του κυρίου με την κυρία Τίποτα.

"Πού αλλού τέτοια τύχη", αγαπητοί αναγνώστες; Μήπως στα σχολεία; Νομίζετε, δηλαδή, ότι αν πάτε σχολείο και "μάθετε γράμματα" θα βρείτε την τύχη που μπορείτε να έχετε σήμερα με την "αρπαχτή" του "τυχερού παιχνιδιού", νόμιμοι τε και παρανόμοι, ηλεκτρονικού και μη και γενικώς; Υπάρχει κανείς που να πιστεύει ότι αν σπουδάσει και αριστεύσει σε κάποια επιστήμη θα καταφέρει να ζήσει με τη μεγαλοπρέπεια και την προβολή ή έστω με την αξιοπρέπεια με την οποία ζουν οι των καναλιών "επώνυμοι" που δεν δούλεψαν πραγματικά ποτέ τους;

"Πού αλλού τέτοια τύχη"; Μήπως στην παραγωγή και στην προσπάθεια να δημιουργήσουμε από το δικό μας λογισμικό που να είναι ανά τον κόσμο γνωστό, πετυχημένο και σημείο αναφοράς, μέχρι το δικό μας αεροπλάνο; Πιστεύει κανείς ότι αξίζει να μοχθήσει για να δημιουργήσει

ο,τιδήποτε, ακόμη και από το μηδέν και σε πείσμα των καιρών, και ότι, αν το πράξει, θα έχει "τέτοια τύχη"; Και να το πιστεύει, καθότι τα πιστεύω δεν ενοχλούν, οι πράξεις ενοχλούν, διαισθάνεται ότι υπάρχει αέρας να αναπνεύσει στο δρόμο; Ή μήπως όλα γύρω μας διδάσκουν ότι είναι "καλύτερο" και φέρνει περισσότερη "τύχη" το να παρασιτοζωούμε μεσιτεύοντας τα των άλλων;

"Πού αλλού τέτοια τύχη"; Μήπως στην προσπάθεια να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας μεταφέροντάς τους με τα ελικόπτερα που σκάνε σαν τα καρπούζια στο έδαφος, απλά και μόνο διότι "κάποιοι" (ακατονόμαστοι, ασφαλώς!) δεν έφτιαξαν "θεσμικό πλαίσιο", δεν ολοκλήρωσαν "το διαγωνισμό", "δεν" το ένα, "δεν" το άλλο, και πρωτίστως "δεν φταίνει"; Γιατί να μην είχαν γίνει μοντέλες και πράκτορες τυχερών παιγνίων όλοι αυτοί που χάθηκαν στα δύο ατυχήματα και επέλεξαν να γίνουν Γιατροί, Νοσηλευτές και Πιλότοι ελικοπτήρων; Καλύτερη "τύχη" δε θα είχαν; Ποιος δίνει σήμερα στα παιδιά ένα λόγο να θέλουν να γίνουν τέτοιοι Άνθρωποι;

"Πού αλλού τέτοια τύχη"; Μήπως στην προσπάθεια να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας ασχολούμενοι με την πολιτική; Πιστεύει κανείς ότι μπορούν να υπάρχουν "καλοί και αγαθοί πολιτικοί" οι οποίοι δεν κοιτάνε τη δική τους "τύχη", αλλά την (εκτός εισαγωγικών) τύχη των πολλών; Και αυτοί που (ακόμη) υπάρχουν, ξέρετε πού βρίσκονται και πώς χαρακτηρίζονται από όσους πραγματικά γνωρίζουν; Δέχεται στην πράξη το 90% υμών ότι η πολιτική είναι ένα επάγγελμα με τους δικούς του πελάτες και τα δικά του συμφέροντα, ή μήπως ψηφίζει από "ιδεολογία" και δεν το γνωρίζαμε; Ενοχλήθηκε κανείς π.χ. που οι Αεργοί χάρισαν κατά συντριπτική πλειοψηφία εαυτούς τα πρόστιμά τους και πώς το έδειξε;

Πουθενά αλλού "τέτοια τύχη", αγαπητοί αναγνώστες! Τα μηνύματα πίσω από τα σλόγκαν, τις ειδήσεις και τις διαφημιστικές ταμπέλες είναι σαφή μόνο που κάνουμε πως δεν τα καταλαβαίνουμε. "Ενοχλούμαστε", όταν κάποιος μας αποσπά από το business plan μας, το κυνήγι της "αντιπροσωπείας" και την "κάλυψη του πλάνου πωλήσεων" γενικώς. Ενοχλούμαστε όταν μας θυμίζουν ότι είμαστε καθ' όλα συνένοχοι και ακόμη περισσότερο όταν μας λένε ότι όλα αυτά ίσως να μπορούν και να αλλάξουν. Μα, επιτέλους, σε ποια εποχή ζουν; Εμείς, πάντως, ζούμε στην "εποχή της τύχης". Πού αλλού;